

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V preteklih tednih omejenega gibanja sta marsikje prišli na dan človekova omejenost in njegova veličina. Videli smo, kako je neki virus spravil iz ravnotežja naše življenje ter življenja milijonov ljudi po vsem svetu. Morda smo se naučili bolj ceniti stvari, ki smo jih šteli za samoumevne.

Še naprej molimo zlasti za umrle in za njihove družine, ki jih v mnogih primerih niso mogle fizično spremljati v poslednjih trenutkih. Tudi mi smo na lastni koži izkusili to bolečino zaradi številnih vernikov Dela, ki so odšli v nebeško domovanje in ki se jim sedaj priporočamo.

Po drugi strani pa smo bili priče velikodušne, včasih tudi junaške požrtvovalnosti mnogih, ki so skoraj brez predaha delali v bolnišnicah, ki so skrbeli za druge na njihovih domovih, ki so svoje delo od doma podaljšali za več ur ali ki so opravljali za družbo nujno potrebna dela, tudi ob tveganju okužbe. Njihov zgled nas je spomnil na Jezusove besede apostolom pri zadnji večerji: »Jaz sem sredi med vami kakor tisti, ki streže« (Lk 2,27).

Tako posebne okoliščine so v teh dneh osame mnoge ljudi spodbudile k premišljevanju o smislu življenja in v marsikom prebudile močnejšo željo po Bogu. Morda se je to zgodilo tudi nam. Obenem je nezmožnost običajnega prejemanja zakramentov – zlasti evharistije in pokore – verjetno povzročila, da jih bolj cenimo in si jih želimo. Na vsak način pa smo poskusili okrepiti svoj odnos z Gospodom in tudi druge zblížati z Njim. Bog je marsikje pokazal svojo navzočnost in nam, tako kot mnogim drugim, dajal moč za spremljanje oseb, ki so se znašle same ali ki so še posebej trpele.

V tem pogledu je bilo po zaslugi iniciativnosti mnogih ljudi mogoče ohraniti izobraževalne dejavnosti, ki jih nudi Delo, in jih v nekaterih primerih celo okrepiti s pomočjo tehnologije. Zahvaljujem se Bogu za apostolsko gorečnost mojih hčera in sinov, ki so uporabili svojo ustvarjalnost in svoj čas, da bi še naprej širili Kristusovo sporočilo. Ogromno ljudi je pokazalo veliko zanimanje in hvaležnost, da so lahko spremljali te dejavnosti na način, primeren trenutnim okoliščinam. Ti dnevi so nam z novo širino pokazali, da bodo digitalna sredstva lahko tudi v bodoče velika pomoč pri nadaljevanju izobraževanja, kadar se pojavijo ovire zaradi oddaljenosti, bolezni idr., ter za organiziranje mnogih drugih aktivnosti.

Gotovo smo ves ta čas pogrešali neposredno bližino mnogih ljudi. Zaradi potrebne distance, ki smo jo ohranjali, se je verjetno v vsakomer obnovila želja po direktnem osebnem stiku, tako v raznovrstnih izrazih prijateljstva kot tudi glede izobraževalnih dejavnosti – krožkov, duhovnih obnov, meditacij, osebnih razgovorov in predavanj o krščanskem nauku –, ki se bodo polagoma spet začele odvijati v dejanski navzočnosti.

Pred nekaj tedni, ko je spregovoril o Jezusovem odnosu do njegovih učencev, je papež spomnil, da se Cerkev oblikuje preko »konkretne domačnosti« (prim. Homilija, 17. 4. 2020), ki se odraža v tem, da živimo v Gospodovi bližini s pomočjo zakramentov in da smo s svojo navzočnostjo blizu drugim. Kot sem vam dejal pred nekaj meseci, morajo naše hiše »biti kraj, kjer bodo mnogi ljudje našli iskreno ljubezen in se bodo učili biti resnični prijatelji« (*Pastirsko pismo*, 1. 11. 2019).

Zato prav dobro razumemo Janeza in Andreja, ko Jezusa vprašata: »Učitelj, kje stanuješ?« (Jn 1,38). Potrebovala sta njegovo bližino, potrebovala sta fizično navzočnost Jezusa Kristusa in ne samo to, da sta ga spoznavala po pripovedovanju drugih. Ta Jezusova bližina je dala novo globino tistemu prijateljstvu, zaradi katerega sta mu izročila svoje življenje in postala apostola. Na misel mi prihajajo te besede svetega Jožefmarija: »Jezus se spozna na rahločutnost, zna izreči spodbudno besedo, se na prijateljstvo odzvati s prijateljstvom. Kakšni so morali biti pogovori v tisti hiši v Betaniji, z Lazarjem, z Marto, z Marijo!« (*Pismo 24. 10. 1965*, št. 10).

Čeprav v mnogih krajih poteka postopno vračanje v novo in relativno normalnost, nas čaka še precej poti. Prosimo Gospoda za moč, da bi mogli dobre volje prenašati resne težave, ki jih to obdobje povzroča v družinah, v delovnih okoljih in v apostolskih dejavnostih. Pa tudi ne opuščajmo molitve in, kjer je mogoče, svoje pomoči številnim ljudem, ki se v različnih državah še vedno nahajajo v posebej zapletenem položaju.

V tem mesecu maju, v globalnih razmerah tega našega sveta, se na prav poseben način zatekamo k materinskemu posredovanju svete Marije, *Matere usmiljenja*.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš oče

Rim, 15. maj 2020